

Плач за Ярославом

Минулої п'ятниці Сарненщина прощалася з мужнім героєм, який загинув у битві під Донецьком у зоні АТО під час виконання бойових завдань, захищаючи рідну країну. Ярослав КУРИШКО був стрільком 30 окремої механізованої бригади з Новоград-Волинського, де з 2013 року служив за контрактом. Йому виповнилося лише 20. За такий короткий період свого життя юнак уже встиг пройти строкову військову службу, перед тим закінчивши школу міліції.

Востаннє віддати шану герою та оборонцю Батьківщини у Свято-Покровському кафедральному соборі Сарн зібралися минулої п'ятниці рідні, друзі та зовсім незнайомі люди, військові, керівники району та міста, представники громадських і благодійних організацій, працівники установ, підприємств та організацій, жителі села Карасин, звідки хлопець родом, району та міста, вчителі та учні Сарненського районного ліцею «Лідер», де Ярослав навчався в 11 класі. Сарненщина прощалася з героєм, молилася за нього та всіх загиблих, за мир і спокій в Україні.

Керуючий єпархією, високопреосвященніший Анатолій, митрополит Сарненський і Поліський у співслужінні духовенства єпархії очолив чин відспівування загиблого воїна Куришка Ярослава Руслановича, який виконував наказ Президента України Петра Порошенка захищати цілісність нашої держави. Це не перший воїн-поліщук, який поліг у зоні АТО. Він віддав своє життя за єдність люду Божого в нашій країні, яка називається Україна, наголосив митрополит Сарненський і Поліський. Голова райдержадміністрації Сергій Євтушок висловив глибоке співчуття родині загиблого й пообіцяв всіляку підтримку від влади району.

У храмі - тиша. Чути тільки, як схлипують жінки та дівчата. Не ховають сльози й чоловіки. Що сказати матері й де знайти слова, щоб утішити, коли горе – непоправне? Хіба таке можна пережити? Загальний плач скорботи піднімається, здається, до самого куполу, коли майже через годину солдати виносять труну з кафедрального собору. Молоді люди несуть вінки з написами. З честю проводять в останню путь героя, який віддав своє життя заради нашого. Траурна процесія в супроводі духового оркестру, до якої приєднується все більше людей, направляється до центральної площі міста. Звідти катафалк, а також автобус і машини з близькими та знайомими Ярослава їдуть у його рідне село Карасин, де й похоронили мужнього воїна.

Чому війна забирає найкращих? Скільки разів запитувала себе про це. Замість того, щоб повернутися до батьківської оселі на відпочинок, зовсім юного хлопця привезли в домовині й у вічній славі.

Після відспівування загиблого, напередодні похорону попросила розповісти, яким він залишився в пам'яті, його класного керівника Сергія Симончука (Сарненський районний ліцей «Лідер»).

- Ярослава Куришка любили всі без винятку. Хто хоча б трохи знав його, підтвердить мої слова, – пригадує вчитель, стримуючи відчай. – Дуже порядний був, прислужував у новозбудованому в 2009 році Свято-Василівському храмі в рідному селі,

де батько його трудиться старостою. Компанійський і веселий, одразу став душею лицейського колективу, завжди підтримував друзів. Був щедрим і водночас відповідальним за тих, хто поряд.

А Михайло Мельник, директор Карасинської ЗОШ I-II ступенів, знав Ярослава ще малечку. В класі, де навчалося 6 хлопців і одна дівчинка, був дуже сором'язливий. Згодом почав брати активну участь не тільки в житті школи, а й села. Займався легкою атлетикою, любив футбол, залишилось у нього й чимало грамот. Батьки юнака, Руслан Іванович і Наталія Миколаївна, виховували сина, як і доньку Ірину, в любові, намагалися дати їм всебічну освіту. Так, Ярослав учився також у музичній школі грі на акордеоні.

Автоматично заходжу на свою сторінку в «Однокласниках» і шукаю там карасинського хлопця. Ярослав створив так само свою, яку не встиг заповнити. 7 травня змінив фото, що залишилося єдиним, як і дівчина-подруга, група та гра. А 13 серпня під головною світлиною сторінки почали з'являтися скорботні слова та гасла «Слава Героям! Герої не вмирають!»

Як житиме тепер без нього родина, яка так пишалася турботливим сином? Хто зможе втішити її? І чи є більша біда для матері, ніж хоронити свою дитину? Намагаюся знайти відповіді на ці запитання й не можу. Йому б щасливим бути в оновленій країні, зізнатися в коханні тій, кого щиро та ніжно любив, і подарувати найріднішим людям на світі онуків. Та клята війна обірвала всі надії й сподівання, навіть не дала їм побачитися востаннє.

Ніхто не може втішити сім'ю в такому нещасті. Можемо лише плакати разом з тими, хто плаче... Розділімо між нами усіма цей біль.

Нехай тобі, Ярославе, й усім вам, нашим убієнним воїнам, небесним світлим пухом стелиться рідна земля. Герої не вмирають.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ЯРОСЛАВУ КУРИШКУ.

Слава герою!

**Марія КУЗЬМИЧ.
Фото Василя Сосюка**